

[Gustav Pedersen.]

ning, foretager et køb eller lignende, fordi det skønnes at være billigst at foretage det, inden han får en bevilling, så er han gået ud over sin kompetence. Det kan ikke være administrationen, der skal afgøre, hvor der skal bevilges, og administrationen kan ikke bringe folketinget i den situation, at man står over for en fuldbyrdet kendsgerning.

Når jeg understreger dette så stærkt, skyldes det, at det ikke ville være muligt at have en anden linje. Det er jo nemlig ikke blot § 46 i grundloven, det drejer sig om. Det er, som om man har stirret sig blind på denne paragraf alene. Vi må ikke glemme, at vi også har en § 47, nemlig den paragraf, der bestemmer, hvem der skal godkende regnskabet. Det kan kun godkendes af folketinget, og der er ingen, som på forhånd kan sige, hvilken stilling folketinget vil tage til en udgift, der ikke er bevilget på finanslov eller tillægsbevillingslov.

Derfor kan jeg heller ikke svare det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen, og det ville han end ikke være tjent med at jeg prøvede på, for der kan ikke være plads for nogen forhåndslegalisering af afholdte udgifter uden for bevillingerne. Det er folketinget, der alene godkender regnskabet.

Endelig bliver vi også nødt til at tage hensyn til grundlovens § 56, der fastslår, at det er folketingets medlemmers ret at stemme alene efter deres overbevisning.

Når vi lægger de 3 paragraffer sammen, bliver der ingen tvivl mulig; så kan ingen under henvisning til forvaltningsretlig kutyeme eller anden sædvane gå ud fra, at der kan disponeres uden bevilling, for det er til syvende og sidst folketingets medlemmer, der uden direktiver af nogen art må afgøre, om man kan godkende et regnskab eller ej.

Aage Fogh: Jeg har med glæde lagt mærke til den anerkendelse, statsrevisorerne har fået for deres arbejde. Denne statsrevisorbetænkning stammer jo fra en periode, da jeg selv var statsrevisor, og det er udmærket, at tinget er så tilfreds, men jeg vil alligevel gerne gøre en bemærkning.

Der står her i betænkningen fra folketingsudvalget, at den højtærede statsminister har givet tilsagn om at ville nedsætte et meget hurtigtarbejdende udvalg, der har til

opgave at undersøge forholdene omkring grundlovens § 46, stk. 2. Ja, det er udmærket, men der er forhåbentlig ingen her i tinget, der nogen sinde har været i tvivl om, at embedsmændene ikke har nogen som helst ret til at overskride de bevillinger, der er givet. At det kan være nødvendigt en gang imellem at gøre det, skal jeg ikke benægte, men det er da klart, at sådan en gros at overskride bevillingerne, det kan man ikke. Ikke desto mindre ligger det dog sådan, at i de 6-7 år, jeg var statsrevisor, har jeg påtalt uendelig mange overskridelser, og disse overskridelser har gentaget sig. Engang imellem synes jeg, det har hjulpet, når man har været skrap, men næste år var det der igen. Vi er nået dertil i et enkelt tilfælde, at en af ministeriets embedsmænd for år tilbage, da vi bebrejdede dem, at der var brugt ca. 50.000 kr. i stedet for 25.000 kr., svarede ganske kort tilbage, at det var de da nødt til, for de penge, de havde fået bevilget, kunne de ikke klare sig med. Se, det kan man godt tage som en lille morsomhed, og når der så kommer så stor en overskridelse som den, der er tale om i Jonstrupsagen, er det klart, at der må ske noget; men til syvende og sidst adskiller Jonstrupsagen sig ikke fra en lang, lang række af tilfælde ud over det, at den er større end de andre; men princippet er ganske det samme.

Jeg tror derfor ikke, det har stor betydning i øjeblikket, at man giver sig til at undersøge statsregnskabets stilling i forhold til § 46, stk. 2, men jeg tror, det ville være langt vigtigere, om man undersøgte statsrevisorernes forhold i det hele taget i relation til folketinget og de bevilgende myndigheder, og derom har jeg sagt nogle gange — desværre uden at få gehør for det — at jeg kan ikke forstå, at folketinget vil finde sig i, at man stadig har en revision, der er direkte ansat og direkte sorterer under ministerierne, som jo er de administrerende myndigheder. Hvis man vil spørge mig, om det gør noget, kan jeg godt bruge Jonstrupsagen til belysning deraf.

Hvad skete der i Jonstrupsagen? Der skete det, at ministeren lod sin departementschef udarbejde en redegørelse, der blev forelagt for statsrevisorerne. Da vi havde set den, sagde vi: den er vi ikke helt